

[Jacob Pedersen.]

ser sig i stand til ved sin arbejdsindsats at skaffe midler tilveje til familiens underhold, fordi der intet arbejde findes ved bostedet, er også særdeles vanskeligt og alvorligt for de kommunale myndigheder. Vanskelighederne er størst i arbejdsløshedsøerne, men de er også tilstede i kommuner, der ikke kommer ind under denne benævnelse. Arbejdsmarkedskommissionen har i sin betænkning givet udtryk for, at de kommuner, der har en særlig høj og varig ledighed, bør have en fortrinsstilling i første omgang ved bekæmpelsen af ledigheden, det samme, som den højtærede handelsminister nu er inde på ved disse lovforslag.

I betænkningen nævnes 15 kommuner, 6 købstæder og 9 landkommuner. Ledighedsprocenten har i en 3-årig periode gennemsnitlig været 12 og derover i købstadkommunerne og 18 og derover i landkommunerne, og for begge kommunekategoriens vedkommende har der været en samlet ledighed på 6 pct. og derover. Andre kommuner følger tæt efter med høj ledighed. Jeg er enig i, at man må se på de hårdest ramte egne først, men jeg har bemærket med tilfredshed, at afgrænsningen af problemet til de nævnte 15 kommuner i Jylland kun kan være foreløbig. Man er således opmærksom på den kendsgerning, at forholdene skifter, og jeg kan være enig med kommissionen, når den fremhæver, at en kommune ikke kan betragtes som en isoleret enhed, der er uafhængig af forholdene omkring den. Jeg forstår, at den højtærede økonomi- og arbejdsminister deler dette synspunkt. Jeg er også af den opfattelse, at mange kommuner, der ikke benævnes arbejdsløshedsøer og altså ikke er nævnt blandt de før omtalte 15 i betænkningen, kan have store vanskeligheder ved at skaffe arbejde til den ufaglærte arbejdskraft som følge af anspændt økonomi og ensidig og ugunstig erhvervsstruktur.

Jeg mener altså, at selve problemet med at skaffe arbejde til ledige arbejdsmænd ikke er begrænset til visse egne, selvom det nok presser mere på her end andre steder; men jeg må nære nogen betænkelighed ved, at man ligesom søger at give disse lovforslag karakter af særforanstaltninger for visse egne og kommuner, når arbejdsmarkedskommissionen selv erkender, at afgræns-

ningen må betragtes som foreløbig, idet forholdene skifter. Jeg er enig med mindretallet i arbejdsmarkedskommissionen, når det giver udtryk for, at det kan være betænkeligt at vedtage love, der har karakter af særforanstaltninger for enkelte områder. Det er ganske klart, at visse områder, nemlig arbejdsløshedsøerne, må komme i søgelyset før andre og kræve foranstaltninger før andre, men jeg tror, man vil stå sig ved at lovgive for forholdene som helhed. Det tiltaler mig, når kommissionen fremhæver, at de foranstaltninger, der skal iværksættes ifølge de to foreliggende lovforslag til fremme af produktiv beskæftigelse for ledige arbejdsmænd i arbejdsløshedsøerne, ikke altid kan eller skal iværksættes i netop disse kommuner, men at andre kommuner, der selv vil gøre en indsats på længere sigt for at bekæmpe den lokale ledighed, ikke skal være afskåret fra at nyde gavn af disse foranstaltninger.

Skal vi gøre en virkelig effektiv indsats i denne alvorlige sag, må rammerne for lovgivningen være rummelige og bevægelige og ikke lægges snævert an, for det vil kun have til følge, at man flytter problemerne fra eet sted til et andet, og så er man lige vidt, så er man ikke kommet problemet til livs. Det er jo meningen at forsøge alvorligt at komme problemet med de mange ledige arbejdsmænd til livs og forsøge at lede den vældige reserve af arbejdskraft ind i produktiv beskæftigelse af varig karakter, og det vil være af betydning, at vi allerede nu gør os klart, hvordan vi vil løse denne ikke så helt enkle opgave så hurtigt og effektivt som muligt, fordi vi jo i en nær fremtid vil se de store årgange komme ind på arbejdsmarkedet. Vi løser ikke opgaven ved lovforslag alene, og der er mange ukendte faktorer, der kan spille ind i bestræbelserne for at løse denne opgave.

Nu forstår jeg, at den højtærede handelsminister ved denne lovgivning til fremme af erhvervsinteresser har 10 mill. kr. til sin rådighed om året, endvidere 5 mill. kr. til modernisering og rationalisering, og til udlån til industrivirksomheder har han af et oprindeligt beløb på 30 mill. kr., de såkaldte Marshallån til produktionsfremmende formål, ca. 8 mill. kr. tilbage; det lader sig nok overse. Men med hensyn til løsningen af arbejdsløshedsproblemet som helhed bliver